

Rivstart för konstsäsongen

Love Lundell, "Cesspools in Eden", 2017. Foto: Wetterling Gallery

Konstsäsongen är igång. Härom helgen öppnade flera av Stockholms främsta gallerier med nya utställningar. Och nästa helg blir det ännu fler. Dan Backman tar med oss på en rejäl gallerirunda.

Det går inte att hitta någon röd tråd när Stockholmsgallerierna säsongsöppnar. Inte heller något nytt: det var länge sedan man kunde skönja nya trender i konstvärlden. Istället är det som att konstnärerna i denna lilla genomgång går i, av dem själva eller andra, väl upptrampade spår.

Detta gäller till exempel Kristoffer Nilson som länge jobbat med stramt abstrakta målningar baserade på blanketter. I den aktuella utställningen på Galleri Flach är utgångspunkten den sorts etikett man kan hitta på postpaket. Precis som med blanketterna har Nilson tagit bort all text och alla siffror, det som gjort dem användbara.

Den specifika etikett han använt sig av har en bård upptill av olikfärgade kvadrater. Den är konstant medan de svarta linjerna varierar. Resultatet är en serie grafiskt stringenta målningar som tangerar såväl konkretism och suprematism som minimalism och konceptkonst. Det är ett vackert och styvt hantverk, men frågan är hur långt man kan dra ett koncept som detta innan det blir en trött upprepning. Den stora matta som hänger längst in i galleriet utgör ett illavarslande tecken.

Kristoffer Nilson, "Flagg", 294 x 213 cm, handtuftad ull. Foto: Galleri Flach

Ebba Matz skulpturer, som visas på Cecilia Hillström Gallery precis bredvid, har också de ett stramt uttryck och en opersonlig avsändare. Konstnären gestaltar på olika sätt rymd och tid och vår plats i detta ogripbara. Som i två genomskinliga jordglober, med en text där ekvatorn går. Eller i en skulptural gestaltning av planeternas placering runt solen som närmast ser ut som en mycket designad klädhängare i svart.

Det är tänkvärt och snyggt gjort, såväl de enskilda objekten som installationen i rummet. Men jag saknar den humor som finns i den överdimensionerade kartnål som Ebba Matz permanent placerat i Kumla och Göteborg.

Ebba Matz, "8 minutes 20 seconds", 2017, installationsvy på Cecilia Hillström Gallery. Foto: Jean-Baptiste Beranger

Anton Alvarez tänjer också på skulpturbegreppet. Han är utbildad möbelsnickare och när man betraktar objekt som fyller Christian Larsen undrar man om det är en konsthantverkare som gör konst eller en konstnär som gör konsthantverk.

I detta är Alvarez tidstypisk, likaså i det lite klumpiga formspråket och de ibland grålla färgerna. Möjligen är framställandet udda: Alvarez jobbar gärna med matematiska formler och egentillverkade maskiner. Allt för att nå fram till "icke-formulerade objekt".

SvD

Publicerad 2017-08-31

Samlade på ett stort amöbaformat podium ser de glada, knäppa och oavslutade ut. Det är läckert som godis eller något deformerat plastskräp som flutit iland. Man kanske kan placera honom mellan Per B Sundberg och Adrián Villar Rojas?

Anton Alvarez, ur utställningen "To plan the unexpected" på Christian Larsen. Foto: Christian Larsen Gallery

Idag är det ovanligt med självporträtt på gallerierna, det stämmer liksom inte in på dagens konstnär som hellre vill vara en undersökande journalist än en målare som tittar på sig själv i en spegel.

Men på Carin Ellbergs utställning på Andréhn-Schiptjenko hänger de tätt tillsammans: 622 porträtt i samma format. Hon har visat flera av dem förr, men aldrig i en sådan mängd.

Det finns ingen utvecklingskurva att följa, hon ser ungefär likadan ut och målar på samma sätt.

Tagna var för sig är de traditionella – fint men lite slarvigt målade i en lätt naiviserande och sympatiskt opretentiös stil – men hängda tillsammans lyfts de upp till en nivå där det lätt maniska upprepandet blir konceptuellt.

Några av de 622 självporträtt av Carin Ellberg som just nu fyller Andréhn-Schiptjenko. Foto: Andréhn-Schiptjenko

Lämnar vi galleriklustret vid Vanadisplan kan man hitta Love Lundell (ja, han är son till Ulf Lundell) på Wetterling Gallery. Här är det drömskt och hallucinatoriskt med bilder som drar åt alla möjliga håll. Han är en god målare och en duktig tecknare och kan få disparata bildelement att fungera tillsammans. Som bäst blir det en slags surrealistisk popkonst – i USA talar man om *low brow art* – men målningarna når sällan den slags febrigt psykedeliska nivå som behövs för att de ska bli mer än dekorativa blickfång.

Love Lundell, "Haul", 2017. Foto: Wetterling Gallery

Sluligen några rader om Tony Oursler. En namnkunnig amerikansk multimediamkonstnär som nyligen visades på Magasin 3 och som nu installerat nya verk på Galerie Forsblom.

Det är en tunn utställning, såväl kvantitativt som innehållsligt: fem robotar – som mer ser ut som lyktstolpar eller träd – och fyra flödesscheman. Oursler undersöker artificiell intelligens och människans förhållande till teknologi, men istället för att ligga i framkant ser det ut som en framtidsvision från 1980-talet med frilagda datorkretsar och små videoskärmar i glasblåsta huvuden. Det är dåligt gestaltade verk som istället för att kommunicera den digitala stress som informationssamhället genererar bara står och ser ledsna och övergivna ut.

Tony Oursler, "Help", 2017. Foto: Galerie Forsblom

Utställningar i texten:

Kristoffer Nilson, "Flag", Galleri Flach, Hälsingegatan 43, t o m 30 september.

Love Lundell, "Delta", Wetterling Gallery, Kungsträdgården 3, t o m 23 september.

Ebba Matz, "8 minutes 20 seconds", Cecilia Hillström Gallery, Hälsingegatan 43, t o m 30 september.

Carin Ellberg, "Selfportraits", Andrehn-Schiptjenko, Hudiksvallsgatan 8, t o m 30 september.

Anton Alvarez, "To plan the unexpected", Christian Larsen, Hudiksvallsgatan 8, t o m 30 oktober.

Tony Oursler, "Bot / Flow-Chart", Galerie Forsblom, Karlavägen 9, t o m 24 september.

Dan Backman